

I drømmen står jeg ved vinduet og ser ravnene lette fra et tre. Jeg føler at noe forferdelig skal skje. Snøen virvles opp idet hesten tar bakken. Ruta klirrer. Jeg åpner vinduet, hopper ut i snøen og tenker at ingen må se henne. Hilde stiger av hesten og kommer mot meg iført hjelm med små vinger. Hun har brynje på seg som yter brystene hennes den aller største rettferdighet. Hun trekker et sverd, og stikker det ned i snøen før hun omfavner meg.

– Nå kommer dommedag.

Hun åpner ikke munnen skikkelig.

– Når?

– Snart, sier hun før hun kaster seg på hesten og forsvinner.

Jeg griper sverdet i snøen og klarer ikke rikke det.

Hildes urne likner et ammunisjonshylster der den står på peishylla. Morten og Carl ser like bortkomne ut som to prinser, de har pyntet seg og har altfor mye voks i håret. I peisen brenner vi et bål av brev, ubetalte regninger, purringer fra biblioteket, barnas morsdagsgaver, tomme medisinesker, og alle slankebøkene, absolutt alle. På bordet foran oss står en eske med saker etter henne som vi beholder: fotografier, bankkort, sertifikat, steiner, mobiltelefon, pinsettene, nøkler, tannblekingssettet, limstiftene og stiftemaskinene, tre ulike typer.

Det er nesten ingen grenser for hvor mye et menneske etterlater seg. Man blir først oppmerksom på det når det er borte. Vi diskuterer hva vi skal gjøre med steinsamlingen hennes. Morten veier en av steinene i neven før han sender den videre. Det er noe frigjørende ved flammene i peisen. Guttene begynner å le. De ser på meg. Jeg ser hvordan trilobittenes form bryter gjennom steinens overflate.

Jeg legger den fra meg og plukker ringen hennes ut av en liten pose med klemmelukning. Jeg trær den på høyre ringfinger.

– Hvorfor har ikke du noen giftering? spør Carl.

– Jeg mistet min like etter at vi giftet oss, sier jeg og husker sola gjennom vinduet i svømmehallen og at jeg får den i øynene hver gang jeg vender hodet for å puste mens jeg kråler. Det er da ringen glir av fingeren. Jeg forsøker å dykke etter den, men det er for dypt. På vei fra garderoben stanser jeg ved et av de runde vinduene hvor man kan se bassenget under vann. Brystsvømmere uten hoder, lite elegante i bevegelsene, rykkvis på rekke og rad. Jeg ser en solstråle fange ringen i et blink på bunnen. Dalende gjennom vannet kommer en garderobenøkkel festet til en gummiring og legger seg ved siden av gullringen. Som et spyd omgitt av bobler, skjærer skikkelsen skrått gjennom vannet, og med noen kjappe svømmetak er hun nede og plukker med seg nøkkelen. Hun krøker seg som ei reke og

skal til å svømme opp da hun ser ringen og plukker den med seg. En klase bobler forlater munnen idet hun sparkes fra og spreller med bena mot overflaten. Jeg registrerer at bikinidelene er dekket av Mikke Mus-ansikter. Jeg går tilbake til svømmehallen, løper omkring på de glatte flisene med skoene i neven, men kan ikke se jenta noe sted. Jeg tenker at jeg kan kjøpe en ny ring, men det haster ikke. Jeg legger urnen i en pose fra Prix, og så går vi til kirkegården hvor det er spadd ferdig et lite hull. Det er bare oss her, og ingen seremoni. Vi legger på blomster og sier at vi synes gravsteinen er fin. Jeg er ikke i stand til å vurdere det. Morten deler ut tyggis som vi tygger energisk på mens vi kjører hjem i den svarte SUV-en. Hjemme igjen legger jeg meg ned på rygg på sofaen og setter på Liszts *La lugubre gondola* på iPoden. Vi velger hver vår musikk og trekker oss tilbake, hver for oss, inn i oss selv med sorgen eller hva det nå er. Gjennom Liszts pianotoner hører jeg trancemusikk fra Mortens rom. Han hopper tau, og innimellom herjer han med boksesekken. Carl spiller en av de gamle Oasis-platene.

Så blir det stille et øyeblikk, som om en tordenbyge har passert. Jeg merker at jeg er sulten og tenker på hva vi skal ha til middag. Kanskje noe ekstra godt siden vi har satt ned urnen. Noe god vin. Carl røsker headsettet fra hodet mitt og spør om han får låne Alfaen en tur. Han vifter med nøklene foran øynene mine og gliser. Det er et vinnende smil.

– Kjør forsiktig, den er et klenodium. Jeg har lagt hele sjela mi ned i den bilen, sier jeg.

– Den er kul, sier han.

Vi har da noe å trøste oss med.

Noen minutter senere hører jeg at han kjører ut av garasjen, og så skifter han gir, motoren ruser fritt før giret hugger tak i drivverket. Den stramme clutchen blir sluppet mens gassen er i bønn. Antakelig glipper den for ham. Motoren gir fra seg et brøl og så kommer det dumpe smellet. Det varer lenge og inneholder flere lydelementer som utløser sorg og sinne for mitt vedkommende. For den misunnelige naboen kan det forholde seg annerledes, noe som ikke gjør saken bedre. Jeg er også sikker på at portstolpen av granitt har tålt sammenstøtet. Det er som om alt raser sammen inni meg. Jeg lukker øynene og skammer meg over de sterke følelsene.

Jeg kjenner lukten av røyk. Jeg vet ikke hvor den kommer fra. Den er plagsom.

Jeg kjenner den lukten stadig vekk. Om natta når jeg våkner og er våt av svette. Og plutselig når jeg kjører bil.

Jeg drømmer at jeg ute i skogen og leter etter sopp. Løvet lyser gult og rødt på bakken. Det lukter jord. Jeg ser etter kantareller. Jeg har nesten aldri funnet noen, men nå leter jeg etter kantareller med en ny og ukjent glød. En stor steinsopp kutter jeg ved foten. Marken tyter ut av alle de små hullene som spagetti, jeg slenger den fra meg. Jeg ser noen damer i høye lakkstøvler og svært korte skjørt som bøyer seg og plukker sopp. Jeg lar meg ikke distrahere og rusler videre innover i skogen. Da ser jeg noe som lyser vakkert mellom brunt høstløv. Det er en knallgul kantarell, den vakreste soppen jeg har sett. Den ser ut som om den er laget av gull.

Jeg bråvåkner med en følelse av å ha en kantarell inne i hodet. Det er det mest ubehagelige jeg har opplevd.

Etter noen dager er jeg fortsatt sikker på at det er noe der. Ja, jeg vet det. At noe som ikke skal være der, er inne i hodet mitt. Noe fremmed. Jeg kan se kantarellen når jeg lukker øynene. Jeg går til legen min, forklarer symptomene. Han spør om jeg har kjent røyklukt. Jeg blir lagt inn på sykehus og får skallen skannet. Etterpå går de inn i hjernen via nesen for å se nærmere på saken.

Da jeg våkner, står det et helt medisinsk hoff rundt meg. De er alvorlige. Jeg kjenner ennå en slags følelsesmessig likegladhet som kan ha med anestesi å gjøre. Jeg får vite at jeg kanskje har tre år igjen å leve. Muligens fire. Jeg kan kanskje få med meg et fotball-VM til. Men den gleden tar de fra meg. I løpet av det siste året vil alt som heter minner forsvinne, jeg vil bli blind, miste taleevne og hørsel. Forløpet kan ta noe lengre tid, eller det kan gå raskere. Svulsten har stabilisert seg nå, og hjernevevet vil gradvis tilpasse seg «nykommeren», før den på nytt blir aggressiv om ett til to år.

Jeg forteller mine nærmeste at jeg har fått fjernet en cyste. Noe helt ufarlig. Ikke mer. Jeg orker ikke fortelle barna noe ennå.

I begynnelsen av august reiser Carl til Australia for å studere engelsk i et år. Han var helt knust etter å ha krasjet Alfaen.

Morten leter etter seg sjøl i speilet. Jeg er ikke sikker på om han ser den store, sterke jævelen han er blitt. Jeg tenker på hvor kort tid det er siden han lukket hodet sitt og hermetiserte innholdet. Han trener iherdig med manualer på rommet sitt og spiser tre sorter pulver. Jeg skvetter hver gang vektene slippes i gulvet.

Jeg jobber lite, har noen få nye stolkonsepter på skissestadiet. Samarbeider med en spansk møbelbedrift i Saragossa.

En stram stol i stål og lær, med horn som tar opp i seg en del av tyrefektingens elementer. 2,5 mm wire i lange baner og kraftige spiralfjærer.

En kveld ute på høsten er jeg endelig ferdig med stolen, og selv om jeg ikke er helt fornøyd, det blir man aldri, det ligger i kortene, da var det jo bare å avslutte, så er jeg så fornøyd med nettopp denne stolen at det er i overkant av hva man kan forvente. Derfor skjenker jeg meg en whisky. Jeg skal til å ta fatt på boka *Racing the Silver Arrows*, om de tyske racerbilene på trettitallet, de såkalte Sølvpilene, da jeg lar blikket hvile på treet på den andre siden av gata. Det er opplyst av en gatelykt, og bakenfor er det mørke omrisset av et hus, lysene i vinduene skal snart slukkes etter et kjent mønster. Jeg husker hvordan Hilde satt om kveldene og så ut på denne utsikten mens et eller annet kvernet i hodet hennes. Boka hun holdt på med hvilte i fanget. Tankeprosessen endte alltid med at hun bet av en negl før hun åpnet boka igjen.

Jeg åpner boka og leser om Mercedes, racerbilmonstre, De Hvite Elefantene, som fikk navnet Sølvpilene da de måtte pusse ned den hvite lakken for ikke å overskride den nye vektgrensen. Jeg leser om racerbilsjåførene og kvinnene som omga dem. Omdyrkingen av heltene og heltenes nærhet til døden, og ikke minst tilbedelsen av farten. Når Adolf Hunlein, som er leder for det nazistiske motorsportforbundet, deler ut førstepremie i Tyskland Grand Prix på Nürburgring, er det ikke en pokal, men en meterhøy statue som forestiller fartens gudinne han overrekker vinneren. Vinneren er nesten alltid en sjåfør i hvit kjeledress og ditto linje med ansiktet dekket av sot. Nürburgring er et scenario som beskrives som wagnersk i sitt velde, med flammedøden som en mulig finale. Tankene mine kretser stadig oftere omkring Nürburgring. Nürburgring og døden. Jeg går ned i garasjen. Der står en trimmet Alfa Romeo junior sprint GTA. En rød 69-modell med hvite fartsstriper over panseret. Den var klar til å kjøre Nürburgring Classic-løpet da Carl krasjet den. Nå har løpet gått. Folk forstår ikke mitt behov for å delta i dette arrangementet. En middelaldrende manns patetiske besettelse. Jeg høster ikke noe sympati. Men for meg er det dypere. Jeg vet ikke hva det er, men det avgir røyklukt. Fronten er inntrykt, forstillingen ødelagt. Jeg ser på vraket og kjenner sinnet vokse i meg. Dette forferdelige sinnet som jeg kjenner igjen fra da jeg var barn, det kan bare beskrives som en eksplosjon som blinder tanken og en trang til å ødelegge. Dette sinnet dukket opp igjen da jeg selv ble far og kom til kort overfor Carl etter flere måneder med kolikk, det virket malplassert og overrasket Hilde. Jeg var i stand til å sparke foten min, den høyre, men også den venstre dersom den høyre var øm, tvers gjennom en alminnelig dør. Tre dører ble splintret på en uke. Jeg knuste flere toalettseter ved å trampe på dem, og

valgte deretter de billige i myk plast som nøyde seg med å sprekke. Og en gang kylte jeg en tåteflaske etter Carl som hadde søkt dekning under et bord. Virkelig kylte. Tåteflasken av plastikk ble pulverisert, og de tre desiliterne med lunken morsmelkerstatning ble spredt i ørsmå dråper over gulv, vegger og tak, det trengte også inn i en radio som kom til å lukte råttent. Lukten av morsmelkserstatning hang som en eim av dårlig samvittighet og skam i flere uker over kjøkkenet.

Jeg bestemmer meg for å legge inn en annonse på Alfaklubbens hjemmeside. Det finnes alltid noen entusiaster som vil overta og reparere. Og så må jeg få tak i en ny bil. Jeg kan ikke gi opp tanken på dette løpet. Da vil jeg brenne opp innenfra, og det er det verste jeg kan tenke meg. Høstens løp er kjørt, men til våren går Eifel Classic på Nürburgring. Det løpet skal jeg rekke.